

HEGYLÁNC

Egy láthatatlan kéz
halkan simogatja
a leomló világok
szomorú maradványát.
Közben valaki, nem tudom, kicsoda,
gyengédséggel
árasztja el
a szívemet.
(...)
Egy gránittestű nő
nyújtózik el
a hegylány
okker gerincén,
sivatagos méhének
fájdalmát üvölti a szél.
Éjjelente a hold pillangóit
dajkálja fagyott mellkasán.
És a szempillámon
lassan hízik
egy könnycsepp.
Idősebb, mint a testem.

ÉN A TENGER FENEKÉN

12

Van egy kristályház
a tenger fenekén,
egy korallból épült
sugárútra
nyílik.

Öt óra körül
hatalmas aranyhal
érkezik, hogy köszöntsön.

Nagy csokor
piros korallvirágot
hoz nekem.
Én egy olyan ágyban alszom,
ami kicsit kékebb,
mint a tenger.

A kristályablakon keresztül
egy polip
kacsint rám.

"Ding-dong",
gyöngyházzöld
szírének
énekelnek és táncolnak
ebben a zöld világban,
ami körülvesz engem.

És a fejem felett
a naptól lángra kap
a tenger tüskés taréja.

AZT AKAROD, LEGYEK FEHÉR

13

Azt akard, legyek fehér,
Hogy én legyek a hajnal,
Habból
És gyöngyházból épüljön fel a testem,
Hogy legyek lilium,
Senki se érjen a nyomomba,
Gyengéd illat legyek
És zárt rózsabimbó.

Hogy még a holdfény
Se érhesen hozzám az ujjával,
Egyetlen százszorszép
Se mondhasa magát a rokonomnak.
Azt akard, legyek olyan, mint a hó,
Legyek fehér
És én legyek a hajnal.

Te, aki kiürítetted
Az összes mézzel és gyümölcscsel
Teli kelyhet,
Lila ajkakát.
Te, akit csak szőlőlevelek takartak
Az este,
És kivetköztél magadból
Bacchus ünnepén.
Te, aki a csalás
Éjsötét kertjeiben
Vérvörös ruhában
A megsemmisülés felé rohansz.

Te, akinek a csontjai
Valami ismeretlen
Csoda folytán
Sértetlenek maradtak,
Fehérnek szeretnél látni engem
(Az Úr bocsásson meg neked)
Tisztességesnek szeretnél látni engem
(Az Úr bocsásson meg neked)
És azt kéred, legyek olyan, mint a hajnal!

14 Menekülj be az erdőbe,
Mászd meg a hegyet;
Mosd ki a szád;
Költözz be egy kunyhóba;
Tapaszd a nedves földre
A tenyered;
Tömj magadba
Keserű gyökereket,
Igyál a szikláról;
Aludj a fagyott földön;
Tisztítsd meg a ruhádat
Salétrommal és vízzel;
Beszélja madarakhoz
És hajózz ki hajnalban.
És amikor visszatért hozzád
A tested,
És sikerül felébresztened
A hálószobákba zárt
Lelkedet,
Akkor majd, drága uram
Kérheted azt, hogy legyenek fehér,
Hogy legyenek hó,
Hogy legyenek tisztességes.

(Fordította: Izsó Zita)

Alfonsina Storni (1892-1938) a 20. századi dél-amerikai költészet egyik legjelentősebb alkotója. Svájcban született, szülei söriparosok voltak, de a vállalkozás hamar csődbe ment, így visszaköltöztek Argentínába, ahol kocsmát nyitottak. 1907-ben csatlakozott egy vándorszínész társulathoz, majd folytatta tanulmányait, és tanítói diplomát szerzett. 1911-ben Buenos Airesbe költözött, ahol házasságon kívül, egy újságíróval folytatott kapcsolatából született meg a fia, Alejandro. 1916-ban anyagi nehézségei ellenére megjelenhetett első kötete, a „Lainquietud del rosal.” Több neves íróval, költővel is összebarátkozott, többek között Manuel Ugarte-val, Juana de Ibarbourou-val, európai útja során pedig Federico García Lorccával. Az 1920-ban kiadott „Languidez” című kötetével több díjat is elnyert. Később irodalmat tanított egy egyetemen, a stílusa európai utazásai hatására pedig sokkal realistább lett, mint korábban, témái között feltűnt a feminista vonal. Barátja, Horacio Quiroga 1938-ban történt öngyilkossága után elküldte utolsó versét egy újságnak, és a tengerbe ölte magát.